

ei olnud tännini veel mitte kirjikus olnud, olgo küi et olli mitto ja mitto forda keigest süddamest iggatsend, et saaks ennast teis-tega senna kogguda; agga temmal ei olnud seks mitte aega: olgo pühapääw ehk mu suur kirjiko Pühha, temma ei peasend ial mitte sest ühhest ja sestisammast teest metsa. Issa ja emma ei piddand sest kirjiko käimisest ühtegi luggu; sepärrast ei mõtlend mitte se peäle, lapsele lubba anda senna miina. — Kirjiko õppetaja, kes praego ühhe surre ale wümsed rõõstmisse sannod olli pakkunud, terretas sedda tüttarlasi ni lahkel wiisil, et weike Maria kõihe lapselikko julgust ommas süddames tundis selle mehhe wasto. Teine kulas nüüd lapse käest järrel, kes ta olli, kus pool temma ellamisse koht, kes temma wannemad ollid ja kuidas nende luggu piddi ollema. Maria andis se peäle otsekõihe selget otust, hakkas rääkima nende kibbedost waesusest, et emma jubba kaua aega wallusas haigussest maas, et wannemad ja lapsed aieti mõnned

terwed päwad ilma leiba rasofeseta piddid seisma, et issa isseärranes — — Agga kui tahtis issa pärrast rääkida, hakkas laps ni kangeste ekkima, et ei sanud ei sannagi suust wälja ja et silmapisaratad sorrinal mõda pallet jooksid. Se peäle melitas ja maenitses teine sedda, et südda ei piddand temmale mitte mani minnema, sest et ehk peagi parremad päwad jälle neile saaksid üllewelt seätud. Seäl ellab üks, ütles temma weel, üks armolinne, rikkas, wäg-gew Waim. Temma pole piddi laps süddamelikko palwega kippuma ja keif omma ja temma ommade hädda temmale kaebama. Kui parras aeg jõuaks, siis hallemelelinne Issand Jesus lähaks wissisti aitma neid, kel ei olle omma waewalisse põlwe pärrast isegi suurt süüd, ehk kes omma sü pärrast tõsist kahhetsemist tunneksid ja pattust põdrmissse nõu ennes-tele kindlaste wõtaksid. Se kes linnud taewa al toidab, se ei lähaks ka furjal päwal mitte unustama neid, kes kindla